

fælde. Det er et Tal, som unægtelig kunde synes at tale for, at det har været meget tarveligt bevendt med den sanitære Virkning af Loven af 1874. Jeg skal dog straks bemærke dertil, at Loven kun er et enkelt Moment, og at den Mulighed ikke er udelukket, at Forholdene havde været endnu værre, hvis man ikke havde haft Loven af 1874. Det er bekendt nok, at siden 1870 har den københavnske Befolkning faaet adskillige Impulser, som ikke alle kunne siges at være gaaede i Retning af forøget Sædelighed. Men, selv bortset herfra, kunde der dog maasse være en noget anden Maade at forklare Forholdet paa end den, at Loven skulde have været saa daarlig — jeg taler kun om det sanitære, det moralske lader jeg her ude af Betragtning — det kunde jo være, at Loven er bleven daarlig udført, bragt daarlig ud i Livet, og denne Formodning bestrækes stærkt ved en Udtalelse af den ærede Justitsminister, som findes i Folketings-tidenden af 7de Marts, 1887 ved 2den Behandling af Finansloven, hvor der udtales følgende, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Den Polititinspektør, under hvem denne Del af Tjenesten henhører, har nemlig i længere Tid været meget svage- lig og syg, saa at han kun kunde færdes meget lidt paa Gaden; men nu er Manden død, og der vil saaledes blive Spørgsmaal om at besætte denne Plads med andre og nyere Kræfter“. Nu træffer det sig saa mærkeligt, at Sygdommen kulminerede netop i 1886, og derefter tager den af med en aldeles rivende Fart, saa at Tallet i 1890 er gaaet ned til 6222 fra 9556, altsaa en ganske betydelig Nedgang, en Nedgang af 34 pCt.; der fordeles sig paa alle Grene af Sygdommen med respektive 25, 44 og 60 pCt.; netop den saakaldte erhvervede eller konstitutionelle Syftis, den mest ondartede af alle Sygdomsformerne, er i Løbet af 5 Aar gaaet ned med 60 pCt. Dette forekommer mig unægtelig ret tydelig at illustrere, at man fra et sanitært Synspunkt mindre kan gøre Anker gældende mod Loven af 1874 end mod den Maade, hvorpaa den er bragt ud i Livet. Netop fra 1887, da der ansattes en yngre, virksom og energisk Mand, opnaas der Resultater, som i Virkeligheden maag siges at være særdeles respektable, og efter hvad jeg underhaanden har bragt i Erfaring i Dag, fortsætter denne Nedgang sig endnu i 1891. Der er Antallet af Tilfælde endnu gaaet ned med godt 400, hvad der ingenlunde er ubetydeligt. Høspitalstilsfældene vise en lignende Nedgang fra 1886 til 1891 af ikke mindre end 50 pCt., og disse paa Høspitalet behandlede Tilfælde maa vel forudsættes at

være de alvorligste. Jeg kan derfor ikke se andet, end at man, hvad det sanitære angaar, maa indrømme, at Loven i det hele taget ikke paa nogen Maade kan siges at have virket saa overmaade uheldigt, som det er udtalt i Betænkningen.

Hvad Flertallets Forslag angaar, kan jeg i overmaade meget henholde mig til de Betragtninger, som ere blevne fremsatte af det ærede Medlem for Vejle, der jo med stor Styrke har gjort gældende, at Forslaget hverken fra et teoretisk eller praktisk Synspunkt set er synderlig heldigt. Det ærede Medlem har allerede antydnet, at det synes lidet retfærdigt, at man lader Manden, som betaler, gaa fri, medens man straffer Kvinden, som betales, og man kunde jo gaa videre, man kunde overhovedet sige: det er overordentlig mærkeligt, at man indlader sig paa at straffe og straffe haardt et Erhverv ved Handlinger, medens man lader den enkelte paagældende Handling være fuldkommen straf- fri. Allerede Absolutismen maatte give tabt i Kampen mod Usædeligheden ved Plakat af 12te Juli 1812, hvorved den eneældige Konge ophæver Straffen for Usædeligheden, idet han afstaffede Dejermaalshøderne. Det kan derfor synes noget mærkeligt, at man i Lovgivningen endnu stadig væk fastholder den Betragtning, at Erhverv ved en i og for sig strafri Handling skulde være særlig strafbar. Det forekommer mig, at saadant Erhverv bliver strafrit, hvad jo ogsaa det ærede Medlem for Vejle har foreslaaet. Skal Sagen endelig ses fra et kristeligt Standpunkt, hvad jeg skal være meget villig til, maa det sikkert indrømmes, at det er ikke alene Utugtserhvervet, men selve Handlingen, der er strafbar. Kristendommen er ganske overordentlig streng i det Kapitel, saa vil man følge den, maa man ikke alene — som af Ord- føreren oprindelig foreslaaet — straffe Mænd, der for Betaling staae sig Udgang til Utugt, men overhovedet al Utugt, der bliver begaaet. Hvor utopisk det vilde være, kan man aller- bedst se deraf, at end ikke det ærede Medlem fra Svendborg nogen Sinde har dristet sig til at gøre det, og han er dog i visse Retninger gaaet temmelig vidt.

Lovgivningen har da ogsaa i Praktis stillet sig paa det Standpunkt, at den gør Utugtserhvervet strafrit. Der staaer ganske vist i Straffelovens § 180, at enhver Kvinde, der søger Erhverv ved Utugt og er bleven advaret af Politiet, skal straffes. Men i Straffeløvs-Kommissionens Bemærkninger, ser man det udtrykkelig aabent udtalt, at det har man faaet, fordi man syntes, at Sand- heden ikke vilde lyde pænt, men Meningen er, at en Kvinde bør have Politiets Tilla-